

Arrest

**nr. 78 437 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2011 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 oktober 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 juli 2008 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die verzoekers tegen deze beslissingen instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidden tot de arresten 21 199 en 21 200 van 5 januari 2009, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus eveneens werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden op 28 oktober 2010 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Verzoekers dienden op 16 november 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde op 7 december 2011 de in punt 1.2. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd betekend op 4 januari 2011. Op 11 januari 2011 dienden verzoekers tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad die de beslissing vernietigde bij arrest nr. 78 436 van 29 maart 2012.

1.5. Op 13 december 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater). Zij vormen de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van verzoeker is zij gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 15.10.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.07.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 05.01.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 16.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een door hem geschreven verklaring voorlegt, waarin hij de vluchtmotieven die hij reeds vermeldde bij zijn eerste asielaanvraag herhaalt. Overwegende dat het CGVS betrokkenes eerste asielaanvraag als bedrieglijk bestempelde. Overwegende dat betrokkene in deze verklaring tevens schrijft dat er bij zijn vorige asielaanvraag vertaalfouten werden gemaakt. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor bij de DVZ en het CGVS akkoord verklaarde met het verhoorverslag. Overwegende dat betrokkene een per e-mail ontvangen ingescande brief voorlegt van een dorpshef, waarin betrokkenes problemen bevestigd worden. Overwegende dat het hier niet gaat om een origineel document en de bewijswaarde bijgevolg gering is, omdat het niet toelaat de authenticiteit van de brief op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze bevestigingsbrief bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds identiteitsdocumenten voorlegde en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwistte. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”.

Ten aanzien van verzoekster is zij gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 15.10.2007 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.07.2008 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 05.01.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 16.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar echtgenoot heeft voorgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Overwegende dat er voor deze laatste een beslissing tot weigering van in overwegingname (13quater) van een asielaanvraag werd genomen. Overwegende dat betrokkene haar ontevredenheid uit over de tolk bij haar verhoor op het CGVS in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene zich op het einde van het CGVS-verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag. Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat bij haar eerste asielaanvraag het CGVS betrokkenes identiteit niet betwistte. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van

15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

1.6. Verzoekers dienden op 24 januari 2012 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten

1.7. Op 27 januari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers op, “Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art.3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;”.

Verzoekers betogen als volgt:

“Schending van de wettelijke verplichtingen omtrent de motivering van administratieve rechtshandelingen o.a. art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handeling en schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat dit artikel bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn; Deze formele motiveringsplicht dient dus te voldoen aan twee aspecten met name er moet vooreerst een motivering zijn en deze moet daarenboven adequaat zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet vermeldt uitdrukkelijk dat deze motiveringsplicht ook toepasselijk is in beslissingen die genomen worden aangaande vreemdelingen.

Dat de motiveringsplicht in een dergelijke beslissing bevestigd werd door het Hof van Cassatie in haar arrest dd. 18 december 1996 en in de lagere rechtspraak; (Zie Cass., 18 december 1996 P961535F www.juridat.be; Cass., 28 januari 1987, Pas. 1987, I, 620; TVR. 1987, nr. 43, 32; J.T. 1987, 486; R.D.P. 1987, 679; Rk. Luik, 30 november 1983, T.V.R. 1984, nr. 30, 113; Cass. 18 december 1996, J. T. 1997, 173; T.B.R. 1997, 70; K.I. Brussel, 4 september 1996, T.V.R. 1996, 188, K.I. Bergen, 24 augustus 1993, T.V.R. 1994, 98; Bergen, K.I., 3 mei 1996, R.D.E. 1996, p. 220; Luik, K.I., 5 mei 1992 J.L.M.B. 1994,p. 164; RK. Brussel, 23 februari 2004, R.D.E. 2004, nr. 127, p. 53).

Naar aanleiding van de nieuwe asielaanvraag die door de verzoekende partijen op 16 november 2011 werd ingediend, werden er weldegelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoord dat hun nieuwe asielaanvraag dient in overweging te worden genomen en doorgestuurd te worden naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

De verzoekende partij legt immers een verklaring neer van een dorpshef en zijn paspoort.

De verzoekende partijen hebben geen enkele mogelijkheid gekregen van de verwerende partij om de nieuwe elementen mondeling toe te lichten.

“Nieuwe elementen zijn gegevens die in de vorige asielprocedure niet konden worden aangebracht (bijv. omdat het gebaseerd is op een feit dat dateert van na de beslissing dan wel dat men pas na de beslissing in het bezit kwam van documenten die een gegronde vrees aantonen).” (V. Vereecke, *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent, 2008, p. 36)

Bovendien heeft de verwerende partij nagelaten om te antwoorden op de argumentatie van verzoeker in zijn handgeschreven verklaring. In de bestreden beslissing van de verwerende partij worden geenszins de argumenten zoals aangehaald in de schriftelijk motivering weerlegd evenmin enig antwoord hierop gegeven. Door de verzoekende partij werden er weldegelijke nieuwe elementen en documenten aangehaald die niet konden worden aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag.

Het is daarenboven niet aan de verwerende partij om te oordelen over de inhoud van de nieuwe gegevens, doch slechts over het bestaan van nieuwe elementen.

“De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 16.594 van 29 september 2008 in de zaak 26/162/11)."

De beslissing is zeer inadequaat om ondermeer nog de volgende redenen:

* ten eerste wordt gesteld dat "Betrokkene een geschreven verklaring voorlegt, waarin hij de vluchtmotieven die hij reeds vermeldde bij de eerste asielaanvraag herhaalt. (...) Overwegende dat betrokkene in deze verklaring tevens schrijft dat er bij zijn vorige asielaanvraag vertaalfouten werden gemaakt. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor bij de DVZ en het CGVS akkoord verklaarde met het verhoorverslag."

Verzoeker werd nooit de kans geboden om zijn verhaal op een serieuze wijze zelf te brengen, het leek dan ook aangewezen dat verzoeker op schrift zou stellen wat hij te vertellen had zodat er geen vertaalprobleem meer kon plaatsvinden. Verzoeker betreurt dat hij dit niet bij zijn eerste asielaanvraag heeft gedaan en in het kader van het nieuwe stuk (zie ten tweede hieronder) leek het hem aangewezen dit nu wel te doen zodat bij een verhoor op het CGVS er hierover verdere vragen kunnen gesteld worden.

Verzoekers hebben hoger reeds toegelicht dat het argument dat wordt aangehaald als dat dit verslag bij DVZ werd voorgelezen door de persoon/ tolk die de vertaling deed niet opgaat. De vertaling over en weer was niet correct en verzoekers konden dit niet verifiëren.

*Ten tweede zegt men dat "Overwegende dat betrokkene een per e-mail ontvangen ingescande brief voorlegt van een dorpshef, waarin betrokkenes problemen bevestigd worden.

Overwegende dat het hier niet gaat om een origineel document en de bewijswaarde bijgevolg gering is, omdat het niet toelaat de authenticiteit van de brief op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze bevestigingsbrief bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont."

Het was voor verzoeker onmogelijk dit gegeven voor te leggen tijdens zijn vorige asielprocedure aangezien hij niet eerder in contact kwam met het dorpshef in kwestie.

Het commissariaat generaal heeft bij de eerste asielaanvraag van verzoekers teveel rekening gehouden en zich teveel gefocust op Afghanistan terwijl verzoekers lange periodes in Pakistan, Iran en Turkije hadden verbleven. Over de mogelijkheden om de bescherming van één van deze landen te vragen of aldaar een asielaanvraag te doen werd er in de eerste asielaanvraag amper vraagstelling gedaan of argumentatie opgeworpen.

Verzoekers waren dan ook niet in de mogelijkheid een dergelijk stuk eerder bij te brengen. Het gaat niet op de bewijskracht van het stuk in kwestie af te doen als onbestaande alleen om reden dat het geen origineel stuk zou zijn en omdat het een gesolliciteerd stuk zou zijn.

Nu kan er aan verzoekers niet enerzijds verweten worden onvoldoende bewijzen bij te brengen en aan de andere kant stellen dat het stuk in kwestie op vraag is afgeleverd! Dit is niet ernstig.

Het origineel stuk zou daarenboven opgestuurd zijn door het dorpshef en veiligheidshalve werd het stuk per mail reeds bezorgd voor het geval van dat het origineel zou onderschept worden of verloren gaan.

Zodra verzoekers in de mogelijkheid zijn zullen zij uiteraard het origineel overhandigen aan de verwerende partij. Ook in het kader van een eerste asielaanvraag worden dikwijls kopijen voorgelegd van bepaalde stukken en kunnen de originelen ervan maar eerst worden voorgelegd bij het verhoor op het Commissariaat generaal. Het is dan ook onredelijk om caus te motiveren dat het origineel niet voorligt. Dit gaat niet op.

Tijdens de eerste asielprocedure werd aan verzoekers meermaals gezegd dat het zou helpen indien bijkomende documenten worden voorgelegd. Verzoekers hebben hiervoor het nodige gedaan.

* Ten derde stelt de verwerende partij: "overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds identiteitsdocumenten voorlegde en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwistte."

Overwegende dat dit ook een stuk is dat verzoekers niet bezaten ten tijde van hun eerste asielaanvraag. De verwerende partij trok de identiteit van verzoekers niet in twijfel maar achtte het niet geloofwaardig dat verzoeker jaren als godsdienstleraar aan het werk was en om die reden werd het vluchtelingenstatuut geweigerd. Verzoekers onderstrepen en bevestigen met dit paspoort nogmaals dat zij wel degelijk zijn wie zij zeggen te zijn.

Over dit stuk en de wijze waarop zij dit hebben bekomen wensen zij bijkomende informatie te geven bij een verhoor ten gronde.

2.

Schending van artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève

Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Tegenpartij dient er zich van te verzekeren alvorens dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoekers kan gewaarborgd worden.

Verzoekers zijn het slachtoffer geweest van talrijke problemen (er werd zelfs een moordcomplot opgezet tegen verzoeker) die verband houden met verzoeker zijn "job" als godsdienstleraar, zijn visie op de

Koran en de wijze waarop hij deze religie aan anderen overbracht. Dit mag niet uit het oog worden verloren.

Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoekers toch een nieuw en belangrijk element bijbrengen.

Benadrukt, dat dit element niet vroeger kon worden neergelegd.

Minstens dient door de verwerende partij, zelfs ambtshalve opnieuw onderzocht te worden of er aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat hen nooit de kans gegeven werd om hun verhaal op een serieuze wijze te brengen. Ze stellen dat het aangewezen was dat ze op schrift zouden stellen wat ze te vertellen hadden zodat er geen vertaalprobleem meer kon plaatsvinden. Ze betreuren dat ze dit niet bij hun eerste asielaanvraag hebben gedaan en in het kader van het nieuwe stuk leek het hen aangewezen dit nu wel te doen. Ze vervolgen dat de vertaling door de tolk niet correct was waardoor ze het niet konden verifiëren.

Vervolgens menen ze dat de brief van het dorpshoofd niet eerder kon worden voorgelegd omdat ze niet eerder in contact kwamen met het dorpshoofd in kwestie. Verder menen ze dat het niet opgaat om een stuk als onbestaande te behandelen enkel omdat het geen origineel stuk betreft.

Ook met betrekking tot hun voorgelegd paspoort stellen ze dat ze dit niet bezaten ten tijde van hun eerste asielaanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, wat luidt als volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°,4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er gesteld wordt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te verduidelijken dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet slechts toelaat een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde, de pertinentie of de impact op de geloofwaardigheid van verzoekende partij." (RVV, arrest nr. 40.136, d.d. 15 maart 2010). Gelet op voorgaande kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat niet zomaar gesteld kan worden dat een document niet als nieuw gegeven wordt beschouwd omdat de bewijswaarde ervan gering is. Immers, uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat verwerende partij, naast het nagaan van de 'nieuwigheid' , met name of de gegevens nog geen voorwerp uitmaakten van het onderzoek van een eerdere asielaanvraag en ze betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, ook de relevantie mag nagaan.

Uit een lezing van de bestreden beslissing lijkt dat er wel degelijk ingegaan werd op de door verzoekers voorgelegde documenten en hun verklaringen, doch gesteld dat:

- Het CGVS de eerste asielaanvraag als bedrieglijk bestempelde
- De per e-mail ontvangen ingescande brief van het dorps hoofd verzoekers problemen bevestigen, doch dat het hier niet gaat om een origineel document en dat de bewijswaarde gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van de brief op adequate wijze aan te tonen.
- Verzoeker reeds bij de vorige asielaanvraag identiteitsdocumenten voorlegde dn dat het CGVS de identiteit niet betwist.

Verzoekers kunnen geenszins gevolgd worden in hun kritiek volgens de welke zij niet de kans zou hebben gehad om documenten voor te leggen en hierbij enige uitleg te geven. Reeds tijdens hun eerste asielaanvraag kregen verzoekers uitvoerig de kans om hun asielverhaal uiteen te zetten en tevens bij een tweede asielaanvraag konden ze bijkomende verklaringen afleggen en documenten bijbrengen. Waar verzoekers nogmaals in hun verzoekschrift stellen dat er vertaalfouten werden gemaakt bij de eerste asielaanvraag, merkt verwerende partij op dat hieromtrent reeds geantwoord werd in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Overwegende dat betrokkene in deze verklaring tevens schrijft dat er bij zijn vorige asielaanvraag vertaalfouten werden gemaakt. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich op het einde van het verhoor bij de DVZ en het CGVS akkoord verklaard met het verhoorverslag. (...) " Verzoekers zijn niet in staat deze motivering te weerleggen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen stelde d.d. 15 juli 2008:

" (...) Vooreerst dient er opgemerkt dat slechts weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering godsdienstleraar te zijn geweest. Uw kennis van de Koran benadert immers het niveau van een Islamgeleerde niet. (...)

Daarenboven heeft u de vervolging die u Eshfahan deed ontvluchten niet aannemelijk naar voren kunnen brengen; U zou in Eshfahan met negen of tien familiehoofden een conflict gehad hebben. Vijf van deze personen kon u in het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal opsommen. (...)

Tenslotte beweert u dat u niet kan terugkeren naar uw geboortestreek in Afghanistan omdat u daar onvermijdelijk in conflict zou komen met extremisten. U geeft evenwel toe dat u niet over informatie beschikt over de huidige situatie in Andkoy. (...)

Bovenstaande opmerkingen plaatsen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u er niet ni gelaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. (...)"

Verzoekers tonen enerzijds niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat aangaande het voorleggen van hun paspoort in de beslissing gesteld werd dat de identiteit tijdens hun asielprocedure niet betwist werd. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de beslissing hieromtrent verkeerdelijk aangeeft dat dit geen nieuw gegeven vormt.

Verder merkt de verwerende partij op dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen is gebleken dat verzoekers' asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk te stellen dat het bijbrengen van een e-mail van een ingescande brief enerzijds niet op zijn authenticiteit kan worden gecontroleerd en anderzijds dat deze brief niet van die aard is om afbreuk te doen aan de bevinding van het CGVS volgens de welke het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XJV-14.428)

Het eerste en enig middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.4. Het eerste onderdeel van het middel is gericht tegen de volgende passage in de bestreden beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoeker : *“Overwegende dat betrokkene een door hem geschreven verklaring voorlegt, waarin hij de vluchtmotieven die hij reeds vermeldde bij zijn eerste asielaanvraag herhaalt. Overwegende dat het CGVS betrokkenes eerste asielaanvraag als bedrieglijk bestempelde. Overwegende dat betrokkene in deze verklaring tevens schrijft dat er bij zijn vorige asielaanvraag vertaalfouten werden gemaakt. Overwegende dat daarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor bij de DVZ en het CGVS akkoord verklaarde met het verhoorverslag.”*

2.5. Voor zover verzoekers op 16 november 2011 een tweede asielaanvraag indienen en zich hierbij beklagen over vertaalfouten die gemaakt zijn bij hun eerste asielaanvraag, die blijkens het administratief dossier dateert van 15 oktober 2007, dient de Raad op te merken dat verzoekers, die blijkens het administratief dossier dit euvel niet vermeldden tijdens de in punt 1.1. bedoelde beroepsprocedure bij de Raad, de deugdelijkheid en de pertinentie van de beoordeling van dit argument, namelijk *“betrokkene (verklaarde) zich op het einde van het verhoor bij de DVZ en het CGVS akkoord (...) met het verhoorverslag (...)”* niet onderuit kunnen halen met de eenvoudige beweringen dat *“De vertaling over en weer [...] niet correct [was] en verzoekers [...] dit niet [konden] verifiëren”* en dat verzoeker *“nooit de kans geboden (werd) om zijn verhaal op een serieuze wijze zelf te brengen”*, wat bovendien een ander argument is dan het bij de tweede asielaanvraag aangehaalde argument dat er taalfouten werden gemaakt tijdens de eerste asielprocedure. Overigens brengen verzoekers niets in tegen de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker in de door hem geschreven verklaringen *“de vluchtmotieven die hij reeds vermeldde bij zijn eerste asielaanvraag herhaalt. Overwegende dat het CGVS betrokkenes eerste asielaanvraag als bedrieglijk bestempelde.”*

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.6. Het tweede onderdeel van het middel is gericht tegen de volgende passage in de bestreden beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoeker: *“Overwegende dat betrokkene een per e-mail ontvangen ingescande brief voorlegt van een dorpschoofd, waarin betrokkenes problemen bevestigd worden. Overwegende dat het hier niet gaat om een origineel document en de bewijswaarde bijgevolg gering is, omdat het niet toelaat de authenticiteit van de brief op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat deze bevestigingsbrief bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont.”*

2.7. Uit de betwiste passage blijkt dat de verwerende partij het voorgelegd document van het dorps- hoofd niet aanvaardt als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet omdat zij enerzijds de bewijswaarde van het voorgelegd document gering acht en anderzijds omdat het een gesolliciteerd karakter vertoont.

2.8. Verzoekers benadrukken dat zij onmogelijk het betrokken document hadden kunnen voorleggen tijdens de vorige asielprocedure maar dit betoog heeft geen uitstaans met de beoordeling van het document in de bestreden beslissing en kan er derhalve geen afbreuk aan doen, net zomin als hun bloot betoog dat het "(...) *niet op(gaat) de bewijskracht van het stuk in kwestie af te doen als onbestaande alleen om de reden dat het geen origineel stuk zou zijn en omdat het een gesolliciteerd stuk zou zijn*" of hun betoog dat een dergelijke beoordeling "*niet ernstig (is)*". Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijs- waarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)) om na te gaan of er sprake is van "*ernstige aanwijzingen*" voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gekopieerde documenten zijn gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.9. Verzoekers kondigen aan dat zij het origineel document van het dorps- hoofd zullen bijbrengen, maar slagen er niet in dit zelfs maar bij hun verzoekschrift te voegen. Hun algemeen betoog over kopieën "*van bepaalde stukken*" die in het kader van "*een eerste asielaanvraag*" wel weerhouden worden kan de bestreden passage niet aan het wankelen brengen, aangezien hiermee niet aangetoond wordt dat in een gelijkaardig geval als dat van verzoekers, namelijk een tweede asielaanvraag waarin een kopie van een document aangebracht wordt waarin de voorgehouden problemen bevestigd worden, deze kopie wel weerhouden werd als een nieuw element.

2.10. Waar verzoekers nog kritiek leveren op de in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die getroffen werden naar aanleiding van de eerste asielaanvraag, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is, aangezien deze beslissingen niet het voorwerp vormen van onderhavige betwisting en de beroepen hiertegen hebben geleid tot definitieve arresten van de Raad (cf. punt 1.1.).

2.11. Het mogelijk gegeven dat de commissaris-generaal verzoekers meermaals zou hebben gezegd dat het indienen van bijkomende documenten zou helpen, maakt niet dat elk voorgelegd document in het kader van een tweede asielaanvraag dient te worden bestempeld als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.12. Het derde onderdeel van het middel is gericht tegen de volgende passage in de bestreden beslissing die getroffen werd t.a.v. verzoeker: "*Overwegende dat betrokkene een paspoort voorlegt. Overwegende dat betrokkene bij zijn vorige asielaanvraag reeds identiteitsdocumenten voorlegde en het CGVS betrokkenes identiteit niet betwistte.*"

2.13. Verzoekers bevestigen de stelling in de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal hun identiteit niet betwistte. Waar ze betogen dat het niet geloofwaardig werd geacht dat verzoeker jaren als godsdienstleraar aan het werk was en dat zij met het neergelegde paspoort "*nogmaals (bevestigen) dat zij wel degelijk zijn wie zij zeggen te zijn*" dient de Raad op te merken dat dergelijk betoog de beoordeling van het voorgelegd paspoort in de bestreden beslissing niet onderuit kan halen aangezien verzoekers een paspoort dat blijkens het administratief dossier uitgereikt werd op 3 augustus 2009 door de Afghaanse ambassade in België, niet meer kunnen laten zeggen dan wat het zegt, namelijk gegevens aangaande de identiteit en de nationaliteit van verzoekers en hun reisroute sedert augustus 2009.

2.14. Waar verzoekers opmerken dat zij "*Over dit stuk en de wijze waarop zij dit hebben bekomen (...) bijkomende informatie (wensen) te geven bij een verhoor ten gronde*" dient de Raad op te merken dat het hun vrijstond deze informatie mee te delen bij hun tweede asielaanvraag, wat zij blijkens het administratief dossier nagelaten hebben te doen, derwijze dat deze informatie niet beoordeeld werd in de bestreden beslissing. Verzoekers' intentie van wat ze van plan zijn mocht hun asielaanvraag doorverwezen worden naar de commissaris-generaal is in deze irrelevant.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het eerste middel ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpen verzoekers op, *“Schending van artikel 1 en 33 van de Conventie van Genève.”*

Verzoekers betogen als volgt: *“Er bestaan toch ernstige aanwijzingen van een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Tegenpartij dient er zich van te verzekeren, alvorens een dergelijke beslissing te nemen, dat de veiligheid en psychische integriteit van verzoekers kan gewaarborgd worden. Verzoekers zijn het slachtoffer geweest van talrijke problemen (er werd zelfs een moordcomplot opgezet tegen verzoeker) die verband houden met verzoeker zijn “job” als godsdienstleraar, zijn visie op de Koran en de wijze waarop hij deze religie aan anderen overbracht. Dit mag niet uit het oog verloren worden. Men kan niet zonder meer beslissen de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer verzoekers toch een nieuw en belangrijk element bijbrengen. Benadrukt, dat dit element niet vroeger kon worden neergelegd. Minstens dient door de verwerende partij, zelfs ambtshalve onderzocht te worden of er aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.”*

2.16. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève.

Verzoekers tellen dat ze het slachtoffer zijn geweest van talrijke problemen die verband houden met verzoekers job als godsdienstleraar, zijn visie op de Koran en de wijze waarop hij deze religie aan anderen overbracht. Ze stellen dat niet zonder meer beslist kan worden de aanvraag niet meer te onderzoeken wanneer ze toch een nieuw en belangrijk element bijbrengen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 1 van de Conventie van Genève, aangezien deze geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

“Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140 572). Derhalve kan deze bepaling niet dienstig worden opgeworpen” (RVV nr. 60.334 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij merkt op dat supra en in de bestreden beslissing reeds voldoende werd uiteengezet dat de bij de tweede asielaanvraag gevoegde stukken geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van vreemdelingenwet, zodat correct besloten werd de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging te nemen. Verzoekers maken een schending van art. 1 noch art. 33 van de Conventie van Genève aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.17. De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of er bij de asielaanvraag al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.18. Waar verzoekers verwijzen naar de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève neemt de Raad aan dat verzoekers de schending beogen op te werpen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling verwijst naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Gelet op het gestelde in punt 2.17 kunnen verzoekers in onderhavige betwisting

niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève en betogen dat diende te worden onderzocht of ze in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt niet aan de verwerende partij toe om een uitspraak te doen over de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers. Daar hen de hoedanigheid van vluchteling niet werd verleend overeenkomstig artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, kunnen verzoekers de schending van artikel 33 van voormelde Conventie evenmin dienstig inroepen.

2.19. Waar verzoekers opnieuw hun asielrelaas herkauwen dient de Raad opnieuw op te merken dat dit niet dienstig is aangezien dit asielrelaas reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van de in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de in punt 1.1. bedoelde arresten van de Raad waarbij op definitieve wijze geoordeeld werd dat het geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op geen enkel moment verklaard hebben een nieuw element naar voren te willen brengen met betrekking tot de door de Raad bevestigde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus die tot stand kwam op grond van verklaringen van verzoekers en de stukken die verzoekers op dat ogenblik overmaakten.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA